

[Gustav Pedersen.]

Forhaand gøre os klart, at det ikke alene er Spørgsmaalet om, hvad der staar i Paragrafferne, der har Betydning, det er nok saa meget selve Lovens Administration, der vil være afgørende, og her kan det jo ikke nægtes, at der er en Svaghed i det Forhold, at Administrationen skal bygge paa en Lov, der kun løber et Aar ad Gangen. Det er altsaa ikke muligt at organisere Arbejdet paa lang Sigt, man maa saa at sige arbejde fra Haanden og i Munden. Man kan nok sætte forskellige Foranstaltninger ind, men der er jo alligevel Felter, hvor man stadig væk maa have for Øje, at man kun har sin Bemyndigelse eet Aar frem i Tiden. Der er ogsaa Grund til at gøre opmærksom paa, at hvis Priskontrollen skulde gøres saa effektiv, som det er teknisk muligt — helt uden Huller vil den selvfølgelig aldrig blive —, saa maatte der sikkert i langt videre Udstrækning være et organisationsmæssigt Apparat til Raadighed for Priskontrollen.

Derfor vil jeg gerne endnu en Gang understrege, at de Ting, som vi kunde ønske ændret i Loven, ikke i sig selv kan være afgørende. De maa ses i Forbindelse med, at der ogsaa paa forskellig Vis sættes ind fra selve Administrationen for at udvide Kontrollen saa langt, som det er uørligt, med det Formaal at faa Herredømme over Priserne paa alle de Felter, hvor Pengerigeligheden truer med at sætte Priserne op i urimelig Højde. Men der er dog visse Felter, hvor jeg synes, der er Grund til at drøfte, om ikke selve Loven skal rettes. Der er for det første efter vor Opfattelse en vis Skævhed i Priskontrolraadet. Det bestaar hovedsagelig af erhvervsdrivende i Forbindelse med Embedsmænd. Der er i Virkeligheden kun en enkelt Repræsentant, hvis Opgave det er direkte at varetage Forbrugernes Interesser. Jeg vil ikke paastaa, at Embedsmændene ikke føler sig forpligtet til at varetage ogsaa Forbrugernes Interesser, men Embedsmænd skal jo ifølge Sagens Natur være, om jeg saa maa sige, den formidlende Part i dette Forhold, medens man maa regne med, at Erhvervenes Repræsentanter, der hver paa sin Vis er direkte Part i Forholdet, vil have Interesse i at faa Loven fortolket saa large, som det overhovedet er muligt. Dette fremgaar for øvrigt ogsaa i høj Grad af de Presse-kampagner, der fra en Række Erhvervsorganisationers Side har været ført imod Prisloven.

Det vil med andre Ord sige, at vi har en ret stor Repræsentation af den ene Part,

men en meget ringe Repræsentation af den anden Part, og det giver selvsagt et ulige Pres. Det vil efter min Mening være naturligt, at de to Parter, det direkte angaar, nemlig Forbrugere og de erhvervsdrivende, er nogenlunde ligeligt repræsenteret, og at Statens Repræsentanter, altsaa Embedsmændene, er den formidlende Part i dette Forhold. Det vil, tror jeg, give en mere rimelig Balance i Forholdet, og jeg forbeholder mig derfor paa mit Partis Vegne at komme tilbage til dette Spørgsmaal og eventuelt stille Ændringsforslag i Overensstemmelse hermed.

Den samme Skævhed eksisterer i Ankenævnet, hvor det burde være saadan, at Udøverne af de direkte interesserede Erhverv slet ikke var repræsenteret. Forholdet er jo det, at Ankenævnet er saa lille, at det burde være en fuldkommen upartisk Instans. Det vilde det blive, hvis der ikke var en Erhvervsrepræsentant, men ud over Formanden, der skal være Højesteretsdommer, kun var nationaløkonomisk og regnskabskyndig Repræsentation. Der kan saa indvendes, eller vil antagelig blive indvendt, at der bør være Repræsentation for den erhvervs-mæssige Sagkundskab. Jeg maa heroverfor gøre opmærksom paa, at der kan alligevel kun være Repræsentation for en enkelt Branche eller for et enkelt Handels- eller Produktionsomraade. Egentlig vare-mæssig Sagkundskab kan der saaledes i hvert Fald kun en enkelt Gang regnes med i Forbindelse med Forhandling af Sagerne i Ankenævnet, og alene af den Grund burde Ankenævnet være fuldkommen uafhængigt af Parterne, i Særdeleshed da den ene Part ikke som Part er repræsenteret i det.

Der er antagelig ogsaa Grund til at se paa en Bestemmelse i § 11 vedrørende de Prisdannelser, der er skabt gennem Beherskelse af et Vareomraade, enten gennem en Karteldannelse eller en Organisationsdannelse, og undersøge, om man ikke skal stryge Ordene: de materielle Erhverv. Det er jo ikke paa Forhaand givet, at der ikke kan være Omraader inden for de saakaldte liberale Erhverv, hvor man kan udnytte en Magtstilling til at skaffe sig urimelige Betalinger for de Tjenester, man yder; det maatte vel ogsaa være naturligt, naar man i øvrigt griber ind for at forhindre en unaturlig Prisstigning, at det sker paa alle Omraader. Det vilde kun være i Overensstemmelse med selve Loven, at man tog Vare ogsaa paa ydede Tjenester.

Der er endvidere Grund til at undersøge, om man ikke skulde prøve paa i højere Grad at faa Varene, i hvert Fald de gængse